

Lepnība un priesterība

Prezidents Dīters F. Uhtdorfs
otrais padomnieks Augstākajā Prezidijā

Lepnība ir slēdzis, kas izslēdz priesterību. Pazemība ir slēdzis, kas to ieslēdz.

Mani dārgie brāļi, paldies, ka esat sapulcējušies visā pasaulē šajā vispārējās konferences priesterības sesijā. Jūsu klātbūtne parāda jūsu apņemšanos piedalīties šajā sesijā, lai arī kur jūs būtu, kopā ar saviem brāļiem, kuriem ir svētā priesterība un kas kalpo un godā jūsu Kungu un Pestītāju, Jēzu Kristu.

Bieži vien savu dzīvi mēs vērtējam pēc notikumiem, kas ir atstājuši mūsu prātā un sirdī savas pēdas. Manā dzīvē tādu notikumu ir daudz, viens no tiem notika 1989. gadā, kad es klausījos Ezras Tafta Bensona sprediķī, kurš vienmēr būs svarīgs — „Bīstieties lepnības”. Ievadā tika atzīmēts, ka šī tēma ļoti satrauca prezidenta Bensona dvēseli jau kādu laiku.¹

Es jutu līdzīgu nastu pēdējo mēnešu laikā. Svētā Gara pamudinājumi ir vadījuši mani pievienot savu liecību prezidenta Bensona vēstījumam, kas tika sniegts pirms 21 gada.

Katram mirstīgajam zināmā mērā ir saistība ar lepnības grēku. Nevienš no tā nav pasargāts, tikai daži to spēj pārvarēt. Kad es pastāstīju savai sievai, ka šī būs manas uzstāšanās tēma, viņa pasmaidīja un teica: „Tas ir labi, ka tu runāsi par lietām, par kurām tu zini tik daudz.”

Cita nozīme vārdam *lepns*

Es arī atceros vēl vienu interesantu prezidenta Bensona ietekmīgās runas blakusefektu. Kādu laiku starp Baznīcas locekļiem gandrīz par aizliegumu kļuva izteikumi, kas apgalvoja, ka viņi ir lepni par saviem bērniem, savu valsti vai par padarīto darbu. Pats vārds „*lepns*” šķita, ka ir izmests no mūsu vārdu krājuma.

Svētajos Rakstos mēs varam atrast daudzus labu un taisnīgu cilvēku piemērus, kas līksmoja taisnīgumā un vienlaicīgi Dieva labestības slavā. Mūsu Debesu Tēvs pats Savu mīļoto Dēlu stādīja priekšā ar vārdiem: „Pie kuru man labs prāts”².

Alma lepojās savā prātā, ka viņš var būt par „darbarīku Dieva rokās”³. Apustulis Pāvils lepojās ar Baznīcas locekļu ticību.⁴ Dižais misionārs Amons lepojās ar panākumiem, kurus viņš un viņa brāļi bija guvuši kā misionāri.⁵

Es domāju, ka pastāv atšķirība starp to, kad esam lepni par kādu noteiktu lietu, un lepnību. Es esmu lepns par daudzām lietām. Es esmu lepns par savu sievu. Es esmu lepns par mūsu bērniem un mazbērniem.

Es esmu lepns par Baznīcas jauniešiem, un es līksmoju par viņu labestību. Es esmu lepns par jums, mani dārgie un uzticīgie brāļi. Es esmu lepns stāvēt plecu pie pleca ar jums, svētās Dieva priesterības nesējiem.

Lepnība ir sevis paaugstināšanas grēks

Tātad, kāda ir atšķirība starp šāda veida lepnumu un lepību, ko prezidents Bensons nosauca par „vispasaules grēku”⁶ Lepnība ir grēks, kā to iespaidīgi mācīja prezidents Bensons, jo tas rada ienaidu jeb naidīgumu un nostāda mūs pret Dievu un mūsu līdzcilvēkiem. Pamatā lepība ir salīdzināšanas grēks, jo, lai arī parasti tas sākas ar vārdiem: „Paskaties, cik brīnišķīgs es esmu, un kādus dižus darbus es esmu paveicis.” Taču šķiet, ka tas vienmēr beidzas ar vārdiem: „Tādēļ es esmu labāks par tevi.”

Kad mūsu sirdis ir pilnas ar lepību, mēs smagi grēkojam, jo mēs pārkāpjam divus augstākos baušļus.⁷ Tā vietā, lai pielūgtu Dievu un mīlētu savu tuvāko, mēs atklājam mūsu patieso pielūgsmes un mīlestības objektu, t.i., attēlu, kuru mēs redzam spogulī.

Lepnība ir sevis paaugstināšanas dižais grēks. Tik daudziem lepnums ir Rameumptoma svētā vieta, kas attaisno skaudību, alkatību un uzpūtību.⁸ Zināmā mērā lepība ir pirmais grēks, jo pirms šīs Zemes radīšanas lepnums lika krist Luciferam, Rīta zvaigznes dēlam, „kuram bija vara Dieva klātbūtnē”.⁹ Ja lepība var samaitāt kādu tik spējīgu un daudzsološu kā Lucifers, vai mums nevajadzētu ciešāk palūkoties uz savu dvēseli?

Lepnībai ir vairākas sejas

Lepnība ir nāvējošs vēzis. Lepnība ir grēks, kas noved pie daudzām citām cilvēciskām vājībām. Patiesībā, varētu teikt, ka katrs otrais grēks būtībā ir lepības izpausme.

Šim grēkam ir vairākas sejas. Tas liek cilvēkam tīksmināties savā iedomātā pašnovērtējumā par sasniegumiem, talantiem, labklājību vai stāvokli. Viņi uzskata, ka šīs svētības ir pierādījums tam, ka viņi ir izredzēti, pārāki vai taisnīgāki nekā citi. Šis ir „paldies Dievam, ka esmu īpašāks nekā tu” grēks. Tā pamatā ir vēlme būt apbrīnotam un apskaustam. Tas ir sevis slavināšanas grēks.

Citiem lepība pārvēršas skaudībā — viņi ar rūgtumu noraugās uz tiem, kuriem ir labāki apstākļi, vairāk talantu vai lielāki īpašumi nekā viņiem. Viņi cenšas sāpināt, pazemot un iznīcināt citus maldīgā un necienīgā sevis paaugstināšanas mēģinājumā. Kad tie, kurus viņi apskauž, paklūp vai cieš, viņi klusībā priecājas.

Sporta pasaule

Iespējams, ka nav labākas vietas, kur novērot lepības grēku, kā sporta pasaulē. Man vienmēr ir patīcis piedalīties un apmeklēt sporta pasākumus. Bet man jāatzīstas, ir bijuši brīži, kad pieklājības trūkums sportā ir mulsinošs. Kā tas nākas, ka parasti laipni un līdzjūtīgi cilvēki var būt tik neiecietīgi un naida pilni pret pretinieka komandu un tās atbalstītājiem?

Es vēroju, kā sporta līdzjutēji ķengāja un apmelnoja savus sāncenšus. Viņi meklēja

jebkuru kļūdu un izcēla to. Viņi attaisnoja savu naidu ar plašiem vispārinājumiem un attiecināja to uz katru, kas bija saistīts ar otru komandu. Kad neveiksme piemeklēja viņu sāncensus, viņi līksmoja.

Brāļi, diemžēl mēs pārāk bieži šodien redzam, ka tāda paša veida attieksme un uzvedība ienāk publiskās sarunās par politiku, etnisko piederību vai reliģiju.

Mani dārgie priesterības brāļi, mani mīlie lēnprātīgā Kristus mācekļi, vai mums nevajadzētu pieturēties pie augstākiem standartiem? Mums kā priesterības nesējiem ir jāaptver, ka visi Dieva bērni atrodas vienā komandā. Mūsu komanda ir vīru brālība. Šī mirstīgā dzīve ir mūsu spēles laukums. Mūsu mērķis ir iemācīties mīlēt Dievu un sniegt šo pašu mīlestību mūsu līdzcilvēkiem. Mēs esam šeit, lai dzīvotu pēc Viņa likumiem un lai izveidotu Dieva valstību. Mēs esam šeit, lai stiprinātu, uzmundrinātu, godīgi izturētos un iedrošinātu visus Debesu Tēva bērnus.

Mēs nedrīkstam tam ļaut mūs ietekmēt

Kad es tiku aicināts par Augstāko pilnvaroto, es tiku svētīts ar to, ka mani apmācīja daudzi Baznīcas vecākie brāļi. Kādu dienu man bija iespēja aizvest prezidentu Džeimsu E. Faustu uz staba konferenci. Laiku, kuru mēs pavadījām, braucot mašīnā, prezidents Fausts izmantoja, lai mācītu man dažus svarīgus principus par manu aicinājumu. Viņš arī izskaidroja, cik labsirdīgi ir Baznīcas locekļi, jo īpaši attiecībā pret Augstākajiem pilnvarotajiem. Viņš teica: „Viņi izturēsies pret tevi ļoti laipni. Viņi teiks jaukas lietas par tevi.” Viņš iesmējās un tad teica: „Dīter, esi pateicīgs par to. Bet nekad neļauj tam sevi negatīvi ietekmēt.”

Tā ir laba mācība mums visiem, brāļi, jebkurā aicinājumā vai dzīves situācijā. Mēs varam būt pateicīgi par mūsu veselību, labklājību, īpašumiem vai stāvokli, bet kad mēs ļaujam tam mūs ietekmēt — kad mēs kļūstam apsēsti ar savu statusu; kad mēs pievēršam uzmanību tikai tam, cik svarīgi mēs esam, varai vai reputācijai; kad mēs dzīvojam no tā, ko citi domā par mums, un ticam tam, ko citi saka par mums, — tad tas ir brīdis, kad sākas nepatīkšanas; tas ir brīdis, kad lepnība sāk mūs sabojāt.

Svētajos Rakstos ir neskaitāmi brīdinājumi par lepnību: „Lepno starpā arvien ir nesaskaņas, bet gudrība mīt tajos, kuri ļauj sev dot kādu padomu.”¹⁰

Apustulis Pēteris brīdināja, ka „Dievs stāv pretim lepniem, bet pazemīgiem Viņš dod žēlastību”.¹¹ Mormons paskaidroja: „Neviens nav pieņemams Dieva priekšā, kā vien lēnprātīgie un sirdī pazemīgie.”¹² Un ar nodomu Tas Kungs izvēlas — „kas nespēcīgs pasaulē, ... lai liktu kaunā stipros”.¹³ Tas Kungs to dara, lai parādītu, ka Viņa roka ir Viņa darbā un lai mēs nepaļautos „uz miesas atbalstu”.¹⁴

Mēs esam mūsu Kunga un Glābēja, Jēzus Kristus, kalpi. Priesterība mums netika dota, lai mēs varētu saņemt atzinību un gremdētos slavā. Mēs esam šeit, lai smagi strādātu. Mums nav cita uzdevuma. Mēs esam aicināti, lai sagatavotu pasauli mūsu Kunga un Glābēja, Jēzus Kristus, atnākšanai. Mēs nemeklējam sev slavu, bet dodam godu un slavu Dievam. Mēs zinām, ka ieguldījums, ko varam sniegt paši, ir mazs, tomēr, izmantojot priesterības spēku taisnīgumā, Dievs var likt caur mūsu pūlēm īstenot dižu un apbrīnojamu darbu. Mums ir jāmācās, kā to darīja Mozus, ka „cilvēks nav nekas”¹⁵ pats par sevi, bet ka

„Dievam visas lietas iespējamās”.¹⁶

Jēzus Kristus ir pilnīgs pazemības piemērs

Gan šajā, gan visās lietās Jēzus Kristus ir pilnīgs piemērs. Kamēr Lucifers centās mainīt Tēva glābšanas ieceri un iegūt sev godu, Glābējs teica: „Tēvs, tava griba tiks darīta un gods būs Tavs mūžīgi.”¹⁷ Neskatoties uz Viņa iespaidīgajām spējām un sasniegumiem, Glābējs vienmēr palika lēnprātīgs un pazemīgs.

Brāļi, mums ir „svēta priesterība pēc Dieva Dēla kārtas”.¹⁸ Tas ir Dieva spēks, kas ir dāvāts cilvēkiem uz Zemes, lai rīkotos Viņa labā. Lai izmantotu Viņa spēku, mums ir jātiecas kļūt kā Glābējam. Tas nozīmē, ka visās lietās mēs meklējam Tēva gribu, tāpat kā to darīja Glābējs.¹⁹ Tas nozīmē, ka visu godu mēs dodam Tēvam, tāpat kā to darīja Glābējs.²⁰ Tas nozīmē, ka mēs aizmirstam sevi, kalpojot citiem, tieši tā, kā to darīja Glābējs.

Lepnība ir slēdzis, kas izslēdz priesterību.²¹ Pazemība ir slēdzis, kas to ieslēdz.

Esiet pazemīgi un mīlestības pilni

Kā tad lai mēs uzveicam šo lepības grēku, kas ir tik izplatīts un tik postošs? Kā lai mēs kļūstam pazemīgāki?

Ir gandrīz neiespējami uzpūsties lepībā, kad mūsu sirds ir piepildīta ar žēlsirdību. „Neviens nevar palīdzēt šinī darbā, izņemot, ja viņš būs pazemīgs un pilns mīlestības.”²² Kad mēs raugāties uz pasauli caur Kristus tīrās mīlestības prizmu, mēs sākam saprast pazemību.

Daži uzskata, ka pazemība nozīmē pazemot sevi. Pazemība nenozīmē to, ka mums sevi ir jāpārlicina par to, ka esam nekam nederīgi, bezjēdzīgi vai mazvērtīgi. Tā arī nenozīmē mums sniegto Dieva talantu noliegšanu vai slēpšanu. Mēs neatklāsim pazemību, novērtējot sevi *par zemu*, bet mēs atklāsim pazemību, domājot mazāk *par sevi*. Pazemība parādīsies, kad mēs pildīsim savu darbu ar attieksmi, kas liecina par to, ka mēs kalpojam Dievam un saviem līdzcilvēkiem.

Pazemība vada mūsu uzmanību un mīlestību pret citiem un pret Debesu Tēva nodomiem. Lepnība dara pretējo. Lepnība smeļas enerģiju un spēku no dziļajiem savtīguma akas ūdeņiem. Brīdī, kad mēs pārstājam būt apsēsti ar sevi un aizmirstam sevi kalpojot, mūsu lepība mazinās un sāk izmirt.

Mani dārgie brāļi, ir tik daudz cilvēku trūkumā, par kuriem mēs varētu domāt, tā vietā lai domātu par sevi. Un, lūdzu, nekad neaizmirstiet par savu ģimeni, savu sievu. Ir tik daudz veidu, kā mēs varētu kalpot. Mums nav laika būt nodarbinātiem tikai ar sevi.

Reiz man bija pildspalva, kuru man patika izmantot savas lidotāja kapteiņa karjeras laikā. Vienkārši pagriežot rokturi, es varēju izvēlēties vienu no četrām krāsām. Pildspalva nežēlojās, kad es gribēju izmantot sarkano tinti zilās vietā. Tā man neteica: „Es nerakstīšu pēc plkst. 22 vakarā, biezā miglā vai lielā augstumā.” Pildspalva neteica: „Izmanto mani tikai svarīgiem dokumentiem, bet nevis ikdienas lietām.” Ar vislielāko paļāvību tā

izpildīja katru uzdevumu, kas man bija nepieciešams, neatkarīgi no tā, cik tas bija svarīgs vai nenozīmīgs. Tā vienmēr bija gatava kalpot.

Līdzīgā veidā mēs esam darbarīki Dieva rokās. Kad mūsu sirds ir pareizajā vietā, mēs nežēlojamies par to, ka mums uzticētais uzdevums ir mūsu spēju necienīgs. Mēs labprāt kalpojam, lai kur arī mēs netiktu aicināti. Kad mēs tā rīkojamies, Tas Kungs var izmantot mūs tā, ka tas sniedzas pāri mūsu sapratnei, lai paveiktu Savu darbu.

Ļaujiet man pabeigt ar vārdiem no Ezras Tafta Bensona iedvesmotā vēstījuma, kas tika sniegts pirms 21 gada:

„Lepnība ir liels klupšanas akmens ceļā uz Ciānu.”

„Mums ir jāsāk ar sevi, uzvarot lepību.”²³

Mums ir jāpakļaujas Svēta Gara aicinājumiem, jāatmet lepības pilnais miesīgais cilvēks, jākļūst par svēto caur Kristus Tā Kunga veikto Grēku Izpirkšanu un jākļūst kā bērnam, pakļāvīgam, lēnprātīgam, pazemīgam.²⁴

Dievam būs pazemīgi ļaudis. ... Svētīti ir tie, kas paši ir pazemojušies, un kuri nav spiesti pazemoties.²⁵

„Izvēlēsīties būt pazemīgi. Mēs to varam. Es zinu mēs to varam.”²⁶

Mani mīļie brāļi, sekosim mūsu Glābēja paraugam un tieksīties kalpot, nevis meklēsim cilvēku slavu un godu. Tā ir mana lūgšana, lai mēs atpazītu un iznīcinātu netaisnīgu lepību savās sirdīs un lai mēs to aizstātu ar „taisnību, dievbijību, ticību, mīlestību, pacietību, lēnprātību”.²⁷ Jēzus Kristus svētajā Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. Skat. Ezra Taft Benson, “Beware of Pride,” *Ensign*, 1989. g. maijs, 4. lpp.
2. 3. Nefijs 11:7.
3. Almas 29:9.
4. Skat. 2. tesalonīķiešiem 1:4.
5. Skat. Almas 26.
6. Ezra Taft Benson, *Ensign*, 1989. g. maijs, 6. lpp.
7. Skat. Mateja 22:36–40.
8. Skat. Almas 31:21.
9. Mācība un Derības 76:25.
10. Salamana pamācības 13:10.
11. 1. Pētera 5:5.
12. Moronija 7:44.
13. 1. korintiešiem 1:27.
14. Mācība un Derības 1:19.
15. Mozus gr. 1:10.
16. Mateja 19:26.
17. Skat. Mozus gr. 4:1–2.
18. Mācība un Derības 107:3.
19. Skat. Jāņa 8:28–29.
20. Skat. Jāņa 17:4.

21. Skat. Mācība un Derības 121:34–37.
22. Mācība un Derības 12:8.
23. Skat. Almas 6:2–4; Mateja 23:25–26.
24. Skat. Mosijas 3:19; skat. arī Almas 13:28.
25. Almas 32:16.
26. Ezra Taft Benson, *Ensign*, 1989. g. maijs, 6.–7. lpp.
27. 1. Timotejam 6:11.